Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: ”Clara Raphael”, i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939725152/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Viggo og Minona hilste hinanden med taus Forlegenhed, skjøndt hver for sig vilde givet Guld og grønne Skove for at vide et Par passende Ord, der kunde forandre Situationen uden at forraade en eneste af de Tanker og Følelser der gjennemstrømmede dem. Uvilkaarligt bøiede de sig begge for at samle Roserne op, men hvor langsomt det end gik, hvortidt en Blomst faldt paa Gulvet igjen, fik denne Beskjæftigelse dog Ende, og Minona saae saa forvirret ud da hun reiste sig af sin knælende Stilling, som om hun kun tænkte paa Leilighed til snarest muligt at slippe ud af Stuen. Helene gjorde denne Bemærkning i sit stille Sind og sagde strax: »Lad os faae de Blomster sat i Vand inden de visne, og dæk saa Caffebordet i Cabinettet! din Broder har reist langt idag, vi maa ikke lade ham vente forlænge!« – Med et taknemmeligt Blik, og lettet Hjerte ilede den unge Pige ud til sine Forretninger, og Viggo blev alene med sin Stedmoder.

Lykkeligvis besad Helene et sandt kvindeligt Talent til at jævne enhver Ubehagelighed og hæve enhver Forlegenhed, denne Tryllemagt til at løse og binde Stemningen, som kun findes der hvor en overlegen Aand er forenet med et kjærligt Hjertes bestandige Omhu for Andre: Hun var selv forlegen ved denne Sammenkomst! Bevidstheden om de Tanker hvormed Viggo nærmede sig hende, drev Blodet op i hendes Kinder, thi skiøndt hun i sit Hjerte tilgav Aagesens Søn den Uret han gjorde hende, kunde hun ikke *glemme* den. Men da hun saae at Forlegenheden blev størst paa hans Side – selv en mindre hurtig og sikker Opfattelse end Helenes, vilde det ikke have undgaaet! – tænkte hun kun paa at han var hendes Gjæst og Minonas Broder. Man priser med god Grund den Evne at kunne tale »om noget«; men skjønner man ogsaa altid nok paa den Evne i rette Tid at kunne tale om ingenting? – Viggo paaskjønnede den for første Gang i sit Liv da Helene med en Lethed og Livlighed som om intet var forefaldet mellem dem, indlod sig i en Samtale med ham om ligegyldige Ting. Han modtog med en Slags Erkjenddlighed denne foreløbige Neutralitet, hvori han efter Behag kunde forberede sig paa Fred, eller ruste sig til Strid, thi han maatte indrømme at det havde været let for Helene at gjøre sin øieblikkelige Seir til et Nederlag for ham. Og da Samtalen tog en interessantere Vending idet den berørte fælleds Venner, og forberedte ham paa

ny Bekjendtskaber, som Helene skizzerede med en Genremalers Færdighed, begyndte han selv at blive livlig og meddelsom. Da Minona efter en temmelig lang Fraværelse kom ind igjen, opklaredes hendes Ansigt af et lyksaligt Smiil ved at see den gode Forstaaelse der herskede imellem dem, men det alvorlige, gjennemtrængende Blik, Viggo fæstede paa hende, berøvede hende strax Fatningen. Hun faldt i Tanker der var af en saa alvorlig Natur at Forvirringen tabte sig i hendes Sind, fordi Følelsen blev sat i Bevægelse.

Helene, der læste denne Bevægelse i sin Yndlings Ansigt, tænkte: »Nu maa *hun* tale!« og lod i denne Hensigt de Unge blive alene. Viggos mørke Stemning havde imidlertid faaet Overhaand! han var overvundet i eet Punct – og havde stiltiende erkjendt sin Uret – saameget mindre kunde han oversee de mange Puncter, hvori de Andre havde Uret. Men fremfor alt tænkte han paa Brevet, idet han forgjæves i dette barnlige og uskyldige Ansigt søgte Spor af den hovmodige Selvtillid i de skrevne Ord. Det var ogsaa Brevet, der laae Minona paa Hjerte, da hun saae op til sin Broder, og sagde: »Er du vred paa mig Viggo?« – Han svarede i en Tone der ikke var fri for Bitterhed: »Hvis jeg anmassede mig Ret til at blive *vred* over den bestemte Maade hvorpaa du har afvist mig, havde du ikke saa stor Uret i din Opfattelse af min Bevæggrund til at opsøge dig! Jeg er ikke kommet for at tage en Eiendom i Besiddelse eller for at gjøre en Rettighed gjældende – men for at opfylde min Pligt. Naar Slægtskabet ikke er forenet med Kjærlighed giver det ingen Rettigheder, men det paalægger ligefuldt Forpligtelser.«

»Har jeg Uret mod *dig*? – Kan man kalde det urigtigt at tage Feil af et Menneskes Characteer og Følelser, som man slet ikke kjender. Som Barn hadede du dem, jeg elskede – og skjøndt du var min Broder betragtede jeg dig som en Fjende. Du indgjød mig paa eengang Frygt og Uvillie, fordi jeg vidste at du tænkte ondt om Helene, og tidt kræmkede hende. Jeg blev glad da du forlod os – det undrede mig ikke, at du forlod din ædle, høihjertede Fader for at følge *den* Kvinde, der havde været lav nok til at modtage det største Offer en Mand kan bringe – og som til Tak havde gjort hans eget Hjem til et Helvede for ham – jeg havde jo altid seet dig paa hendes Partie! Jeg dømte dine Følelser efter mine egne – jeg, der var opvoxet i Glæde og Kjærlighed! *Det* var Uret, men hvad Begreb